

ಕೊನೆಯ ಆಸೆ

■ ಸವಿತಾ ನಾಗಭೂಷಣಿ

ಮಳೆ ಮಳೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಹುಯ್ಲಿಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಬರಲೋ ಬೇಡವೋ ಎಂಬಂತೆ ಗುಡುಗು ಮಿಂಚು ಸಿಡಿಲಿನ ಜೊತೆ ಮೊದಲ ಮಳೆ ಬಂತು. ನಾಕೇ ನಾಕು ಹನಿ ಎರಚಿ ಓಡಿ ಹೋಯಿತು! ಮೂರನೆಯ ದಿನಕ್ಕೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಲಿಲ್ಲಿ ಹೂವು ಅರಳಿತ್ತು. ಅಚ್ಚ ಬಿಳಿಯ ಹೂವು. ಆರು ಬಿಳಿಯ ದಳಗಳು ನಡುವೆ ಆರು ಹಳದಿ ಕೇಸರಗಳು.

ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೂವು. ಮುದ್ದಾದ ಹೂವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ 'ಒಬ್ಬಳೇ ಹೀಗೆ ಎಂತಕ್ಕೆ ಬಂದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಅದು ಹಾಗೇ ಗಾಳಿಗೆ ತುಯ್ಯಾಡಿತು. 'ಒಂದು ತುರ್ತು ಕರೆ ಇತ್ತು, ಬಂದೆ'

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು.

'ಮಳೆ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಬರುವುದು, ಅರಳುವುದು... ನಾನು ಎಷ್ಟು ನೀರು ಎರೆದರೂ ಅಷ್ಟೇ... ಜಂಭ ನಿನಗೆ' ಎಂದು ಮೂದಲಿಸಿದರೂ ನಾಕು ಹನಿ ನೀರೂಡಿಸಿ ದಾಸವಾಳದ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಿಗೆ ನಿಂತೆ.

ನಂದಿಬಟ್ಟಲ ಹೂವಿನ ಪಕಳೆಗಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಇರುವೆಗಳು ಏನೋ ಕಾರುಬಾರು ನಡೆಸಿದ್ದವು! ಅದೇನೆಂದು ತಗ್ಗಿ ಬಗ್ಗಿ ನೋಡಿದರೆ... ಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಜೇನುಹುಳು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಇರುವೆಗಳು ಸುತ್ತುವರೆದಿದ್ದವು. ಜೇನು ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ರೆಕ್ಕೆ ಬೀಸಿ ಹಾರಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನು ಒಂದು ಒಣಗಿದ ಎಲೆ ಅದರತ್ತ ಚಾಚಿದೆ. ಅದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಜರುಗಿತು. ನಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ಲಿಲ್ಲಿ ಹೂವಿನತ್ತ ಒಯ್ದು ಕೇಸರದತ್ತ ಜೇನುಹುಳುವನ್ನು ದಾಟಿಸಿದೆ. ಜೇನು ಹಳದಿ ಕೇಸರವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಂದ ತಬ್ಬಿತು.

ಎರಡೇ ಕ್ಷಣ... ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಪಚ್ಚನೆ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು!

ನಾನು ಹೂವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ... 'ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತು, ನನಗೂ ಹೊರಡಲಿಕ್ಕೆ ಉಂಟು' ಎಂದು ಹೂವು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿದಂತೆನಿಸಿತು! ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in